

COLUMN MEIJERING MEKKERT 2016

December 2016

Momentjes

Er zijn van die momenten in een mensenleven dat het lekker meezit.

De kinderen zijn de allerbeste vrienden, ze doen vrijwillig hun huiswerk, halen de hoogste cijfers en maken zonder mopperen hun kamer brandschoon. Het zijn de momenten waarop het tekort aan banksaldo is aangezuiverd, moederlief spontaan een pannetje stampot schenkt, de kat niet verhaart en de winkel waar je die ene fantastische broek wilt kopen nog net een laatste exemplaar heeft precies in jouw maat.

Het zijn de momenten dat na een ongekend hevige regenbui de zon begint te schijnen net als de hond er even uit moet.

Die momenten dat de haan na een urenlange kukelserenade eindelijk ophoudt met kraaien en er onverwachts maar liefst 4 eieren in het kippenhok liggen. De stoplichten die allemaal op groen springen net als je aan komt rijden. Die vervelende vergadering die onverhoopt niet door gaat. Een onverwachte Britse detective op tv net op die avond dat je helemaal alleen thuis bent. Alle gezinsleden die enthousiast en met smaak hun bord leeg eten. Je hoofd dat precies in het kuiltje valt wanneer je hoofd 's avonds vermoeid het kussen raakt.

Dat zijn die momenten in het leven waarop er even geen reden is om te mekkeren. Die geluksmomenten bestaan echt.

Tenminste... dat hoor ik wel eens.

Bianca

November 2016

Hondje

Na jarenlang een hondenloos leven te hebben geleid besluiten junior 1, 2 en ikzelf dat het anders moet. En nadat we wederhelft hebben overtuigd van de noodzaak komt er een hond.

Wederhelft, die zich weliswaar niet wenst te bemoeien met thondje laat zich graag van advies voorzien door een hondhoudende collega. Deze heeft hem dringend aangeraden met thondje op cursus te gaan. "Anders krijg je er spijt van" brieft wederhelft het dreigende onheil door. Dat wil ik natuurlijk niet en met frisse tegenzin geef ik me op voor de cursus.

Al snel word ik verwacht voor de eerste les. Zenuwachtig hijgend staan thondje en ik tussen de andere cursisten. "Hoe laat je je hond zitten?" vraagt de cursusleider. De schrik slaat me om het hart. Zitten? Dat kan thondje helemaal niet. Mijn medecursisten laten graag zien hoe braaf hun hondje gaat zitten. Thondje en ik kijken elkaar aan. "Zit" zeg ik tegen thondje. Er gebeurt niets. "Zit" roep ik nogmaals. Thondje kijkt me aan, maar doet nog steeds niets. Daarna moeten de hondjes af. De baasjescommanderen dat het een lieve lust is en alle hondjes zakken slaafs door hun pootjes. Thondje blijft staan. Af behoort namelijk niet tot het vocabulaire van thondje. Terwijl mijn temperatuur stijgt kijk ik zenuwachtig lachend om me heen. En ineens herinner ik me hoe ik 13 jaar

geleden met junior 1 naar een terugkommiddag van de zwangerschapsgym ging. Trots legde ik mijn spruit op zijn rug tussen de andere spruiten... die allemaal al konden ZITTEN! Gelukkig kon ik snel in de herkansing en bij de tweede bijeenkomst kon ik hem verheugd op zijn billen tussen de anderen zetten. De anderen die inmiddels al konden STAAN. De derde bijeenkomst heb ik toen vriendelijk doch beslist afgezegd.

Maar ach, uiteindelijk heeft 1 best leren zitten, staan en lopen. Dus met thondje zal het ook wel goed komen. Denk ik.

Bianca

Oktober 2016

Even niet

Dit keer geen Meijering mekkert. Meijering is namelijk even uitgemekkerd. De ernst van het uitblijven van haar gemekker moge duidelijk zijn, er is immers weinig dat Meijering liever doet dan mekkeren. Een heftige gebeurtenis vorige maand echter heeft haar er toe gebracht zich in stilzwijgen te hullen.

Wellicht herinnert u zich haar laatste venijnige column nog. Ze mekkerde over mijn broodnodige aanwijzingen op haar rijvaardigheid. De smalende toon zal u niet ontgaan zijn. En dat terwijl ik slechts behulpzaam wilde zijn. En dit ook was. Maar ja, Meijering is zo licht geraakt dat zelfs mijn goedbedoelde adviezen aanleiding zijn voor haar grenzeloze gemekker.

Helaas bleek ik een vooruitziende blik te hebben. Het ging namelijk gruwelijk mis. Want drie dagen nadat Meijering haar ongenoegen op de haar kenmerkende mekkerende wijze had geuit, reed ze haar glanzende bolide te dicht langs een muur. Een diepe, dure, deuk en kras waren het gevolg.

Meijering moest dus met de billen bloot en mijn gelijk erkennen. En daar houdt Meijering niet zo van. Vandaar dat Meijering ervoor gekozen heeft te zwijgen. Inmiddels is haar wagentje weer hersteld en toert Meijering weer fier door het dorp. Ik verwacht dan ook dat haar gemekker niet lang meer uit blijft. Maar mekkeren over mij dat laat ze voorlopig wel even uit haar hoofd.

Tenminste... dat raad ik haar ten strengste aan.

Wederhelft Bianca

September 2016

Wagenziek

Nadat ik zo'n 25 jaar in andermans auto heb gereden besluiten wederhelft en ik dat het tijd is voor mijn eigen auto. We speuren het internet af en vinden we een leuk exemplaar. Na een geslaagde proefrit besluiten we over te gaan tot aankoop.

Verheugd rijd ik achter wederhelft aan naar huis en ik voel me vrij en blij. Eenmaal thuis gaan we samen een boodschapje doen in mijn auto. Bij het verlaten van de oprit roept wederhelft "Pas op, een auto". Vrolijk roep ik dat ik deze wel had gezien. Bij het uitrijden van de straat blikt wederhelft vooruit. "Daar fietst iemand hè?" wijst hij me aan.

Ik verzeker hem dat ik ook dit wel had gezien. Bij het invoegen op de snelweg roept wederhelft "Pas op!" Enigszins geïrriteerd nu roep ik hem toe dat ik de aanstormende autoecht wel had gezien en even hangt er een gespannen stilte in de auto.

Wanneer we bijna bij de bestemming zijn, neem ik een verkeerde afslag. Ik moet de auto keren en terwijl ik achteruit rijd horen we een zacht geluid veroorzaakt door een heg. "KIJK UIT!" roept wederhelft gevolgd door een beschuldigend "WAT DOE JE NOU!" Vernietigend kijk ik opzij en schreeuw dat hij nou moet ophouden en dat dit de laatste keer is dat ik hem meeneem en dat hij zelf maar gaat rijden met z'n commentaar.

Als ik de auto op de juiste plek geparkeerd heb bekijken we samen de achterzijde. Gelukkig is er niets te zien wat mij het recht geeft wederhelft nogmaals terecht te wijzen. In boze stilte en af en toe naar elkaar sissend doen we onze boodschap. Wanneer we klaar zijn gooi ik hem de sleutels toe uitroepend "Hier, rijd jij maar, ik kan er immers toch niks van!" Toch leggen we het bij en in gelaten stilte rijden we samen naar huis.

Voortaan rijd ik alleen.

Bianca

Juni 2016

Wennen

Ineens is het zover! We zijn verhuisd.

In een huiveringwekkend tempo hebben we hier naartoe gewerkt. Maandenlang stond ons leven in het teken van klussen en verhuizen. De schilderskwast, het motief van de gordijnen en het plaatsen van de boekenkast, het beheerste ons leven. Maar als de laatste spullen op de plek zijn gezet is het eindelijk zover. We zijn over en krijgen langzaam ons leven terug.

Het is de tweede avond, de sfeer in onze nieuwe huiskamer is gemoedelijk.

Tot wederhelft zich laat ontvallen: "Ik moet wel heel erg wennen..."

Omdat ik mij ter compensatie van de afgelopen stressvolle tijd slechts wens te omringen met louter positiviteit slaat mijn stemming onmiddellijk om. "Nou, dan moeten we de boel maar weer verkopen" werp ik wederhelft bits toe. Wederhelft, inmiddels gewend aan mijn licht geprikkeld gemoed, haalt gelaten zijn schouders op.

Stiekem echter, realiseer ik me dat ook ik af en toe door onrust wordt overvallen. "Hebben we er wel goed aan gedaan?" flitst het dan door mijn hoofd. En dat verbaast me. Dit wilden we toch zo graag? Maandenlang hebben we hier toch naartoe geleefd? En alles is mooi geworden, binnenkant, buitenkant, de plek, alles. En toch voelt het nog niet helemaal als thuis.

Later deel ik schoorvoetend mijn gevoel met wederhelft en samen besluiten we dat het wel goed komt. Over een tijdje. Want hoe blij ik ook ben, het is best even wennen!

Bianca

Mei 2016

Natuurgeweld

Het gaat gebeuren. We gaan verhuizen.

Al weken voor we de sleutel van ons nieuwe stulpje in bezit hebben wordt wederhelft onrustig. Hij wil inpakken. Zijn gejaagde aanpak irriteert mijn rustige natuur. "Doe toch kalm aan, tijd zat!" maan ik hem tot kalmte. Desondanks wenst hij zijn onrust op mij over te zetten en onze uitwisseling van argumenten eindigt in een gemeenschappelijk "Ach, jij ook altijd!" Toch lukt het ons de vrede te herstellen en in goede harmonie zien we uit naar de overdracht van de sleutel.

Op het moment dat we die sleutel hebben gekregen echter, zet wederhelft ons leven in de vijfde versnelling. Er dient geschilderd te worden en wel op ieder vrij moment van de dag. Verjaardagen of andere sociale evenementen kunnen niet langer bezocht worden, want "Je wilt toch verhuizen?" meestal nog gevolgd door "Of niet dan!"

Ik probeer uit alle macht de versnelling terug te schakelen, maar er is geen houden aan, wederhelft komt op stoom en dendert in sneltreinvaart af op de verhuisdatum.

Maar, eerst moet er geschilderd worden. En al voordat de verf droog is dien ik mij uit te spreken over de inrichting. "Wat moet waar hangen en waar komt de bank" wenst wederhelft te weten. "Dat weet ik nu toch nog niet, dat bepaal ik natuurlijk als alles klaar is!", roep ik wederhelft verwijtend toe. Gevolgd door een honend "Wat dacht jij dan...". Wederom botst zijn overrijverige natuur met mijn luie en eindigt onze woordenwisseling in een: "Ach jij ook altijd!"

Toch lukt het ons ook deze keer om de vrede te herstellen en werken we ons naar de verhuisdatum toe.

En als we straks dan eindelijk kunnen verhuizen zijn de kinderen verwilderd (want verwaarloosd), wij elkaar zat en onze bankrekening leeg.

We gaan verhuizen, ik kan niet wachten!

Bianca

April 2016

Hongersnood

Het is een doordeweekse woensdagavond. Ik moet vergaderen.

Wederhelft "moet" zijn voetbalvaardigheden naar een nog hoger niveau trainen.

Aangezien mijn vergadering op tijd begint, word ik verantwoordelijk gemaakt voor het aantal slaapuren van junior 1 en 2.

Zoals wederhelft tot mijn ongenoegen al voorspeld had, ben ik later thuis dan voorgenomen. Een half uur na de bedtijd van 2 welteverstaan. Ik dirigeer 1 en 2 dan ook direct naar boven. Verrassend genoeg springt 1 zonder morren op van de bank om naar zijn kamer te vertrekken. 2 Niet. Hij heeft honger en zet zijn beste jammerstem op om mij te overtuigen van de noodzaak tot het nuttigen van voedsel. De jammerstem schiet mij in het verkeerde keelgat. "Ben je betoeterd?" foeter ik. "Je hebt de hele avond de tijd gehad om iets te pakken en dan moet dat nu nog? Niks daarvan, naar boven!" Al mopperend en jammerend vertrekt hij na de laatste aanmaning uiteindelijk naar zijn kamer.

Als ik later bij hem kom om hem in te stoppen moppert hij nog steeds. Al mijn pogingen om de vrede te herstellen lopen op niets uit. "Ja, ik vind het ook jammer dat het zo moet", hoor ik mijn woorden uit zijn mond komen, "maar daar kies je zelf voor." Ik houd me in en verlaat de kamer zonder kus.

De volgende ochtend peil ik de stemming van het zonnestraaltje. "Hmpf", heropent mijn donderwolkje het strijdtoneel. "Als je maar niet denkt dat ik sorry zeg, ik heb niks verkeerd gedaan", gaat hij op dezelfde toon door. Ik zucht. Eén ding weet ik zeker. Met zijn geheugen is niets mis.

Bianca

Maart 2016 Huiswerkleed

Junior 1 en ik bevinden ons in een vicieuze cirkel. Sinds 1 de basisschool voor de middelbare heeft verruild is hij bevangen door onverschilligheid en alles wat school betreft is waardeloos. Vooral de leerkrachten zijn dom en stom en ze behandelen junior 1 en zijn (nieuwe) vrienden ronduit schandalig.

Mijn degelijke inborst voorziet een ontembaar rebels gedrag dat zal leiden tot een mislukt leven in de goot en ik kan het niet laten 1 terecht te wijzen. "Dat zal wel een beetje meevallen", en "ik wil niet dat je een grote mond hebt" en "je zult het in je leven nog wel vaker meemaken dat je onterecht behandeld wordt, wen d'r maar aan" zijn teksten die ik uit mijn mond hoor komen. Zonder resultaat overigens, het blijft kommer en kwel.

Op een dag vertelt 1 dat hij een collage moet maken. Thema is zijn geboortedag. Hij vraagt of er een babyfoto van hem is, die moet op de collage. Ik zoek de foto op en herinner me dat ik kranten heb bewaard van zijn geboortedag. Enthousiast zoek ik de kranten op. Als 1 wil beginnen met plakken houd ik hem tegen, het moet groter. Ik plak 4 velletjes papier aan elkaar zodat het een mooie grote collage kan worden. Onder mijn toezien oog knipt, plakt en schrijft 1 er lustig op los. Het wordt een prachtig geheel. Een dag later rolt hij het voorzichtig op om het in de tas mee naar school te nemen.

Reikhalzend kijk ik uit naar zijn terugkeer. "En?" vraag ik als hij er eindelijk weer is. "Het moet over", roept 1 sip. "Het was te groot, het moest op 1 vel papier!". Ik ben sprakeloos. 1 heeft gelijk. Stomme leraren!

Bianca

Februari 2016 Voordeurterreur

Voor de deur staat een jongeman. Met een blauwe bodywarmer aan. Ik weet wat hij wil. "Dag mevrouw. U zult wel denken: wie is dat nou weer?" Zijn enthousiasme irriteert me. "Bent u bekend met de stichting tegen gruwelijk kinderleed?" gaat de bodywarmer verder. Ik knik instemmend. "Dat is mooi, want wij zijn vandaag hier in Odoorn om aandacht te vragen voor dit leed." Verbaasd kijk ik om me heen. Wij? De bodywarmer is alleen, wellicht doelt hij op zijn collega-bodywarmers die elders in de straat buurtgenoten bezig houden. Ik wil naar binnen en grijp in. "Jij wilt geld van mij hebben. Waar is je bus, dan doe ik er wat in." De bodywarmer schudt zuchtend zijn hoofd. "Nee mevrouw, u moet een machtiging tekenen. U mag zelf weten welke bijdrage u maandelijks wilt betalen".

"Maandelijks??" schrik ik zichtbaar. Ik leg uit dat ik best geld wil geven, maar slechts in de vorm van een eenmalige donatie, die ik in een collectebus wens te deponeren. Maar dat vindt de bodywarmer niet goed. "U móet de machtiging tekenen" houdt hij aan. "U kunt direct daarna met één telefoontje weer opzeggen." Ik heb er genoeg van en vertel hem dat ik er niet aan mee doe. En terwijl ik aanstalten maak de deur dicht te doen stelt hij hardop vast dat ik "dus niet geïnteresseerd ben in gruwelijk kinderleed". Verbijsterd sla ik de deur dicht.

Gelukkig herstel ik snel met een fantastisch goed idee. Ik ga namelijk een stichting oprichten die opkomt voor slachtoffers van goede-doelen-voordeurterreur. We gaan dan donaties vragen om het leed van deze getraumatiseerde bevolkingsgroep te verzachten. Ik ben dan ook naarstig op zoek naar vrijwilligers die met machtigingen langs de deur willen gaan. Dus kom en help! Je krijgt een mooie bodywarmer cadeau.

Bianca

Januari 2016

Bedtijd

Mijn geluukmomentje van de dag valt niet geheel toevallig samen met de bedtijd van junior 1. Vooral op de dagen dat wederheft 's avonds vertrekt voor voetbal, spinning of ander lichamelijk ongemak vind ik het heerlijk om de afstandsbediening en bank voor mezelf te hebben. Op deze avonden kan ik niet wachten tot het eindelijk zover is. Direct na het kopje thee kondig ik dan ook met nauwelijks verholde vreugde het naderende onheil aan.

De aankondiging valt echter op hetzelfde moment als de acute gehooruitval die junior 1 dagelijks op dit tijdstip teistert.

Waardoor ik mezelf genoodzaakt zie hem in olopend volume en dito gemoedstoestand nog vijf keer te roepen.

"Jaja", kondigt 1 uiteindelijk aan met het onschuldigste stemmetje uit zijn repertoire terwijl zijn vingers razendsnel de toetsen van zijn mobiel blijven beroeren. Dat is het enige dat roert, verder gebeurt er niks. Wat me woest maakt.

Ik schreeuw 1 naar boven en beloof hem 10 minuten waarin hij zijn tanden moet poetsen, pyjama aan doen en zijn tas moet inpakken.

Als ik na een kwartier op zijn kamer kom zwaait hij net het dekbed over zich heen. Eén schouder steekt nog net boven het dekbed uit waardoor ik zie dat hij zijn kleren nog aan heeft. De vloer ligt bezaaid met kleren, boeken liggen naast het bed, papieren op de grond, kortom de kamer schreeuwt PUINHOOP!!!!!!.

"WAAROM HEB JIJ JE KLAREN NOG AAN?" wil ik weten en "WAT HEB JE DE HELE TIJD GEDAAN?!"

Uiteraard heeft 1 hier een hele goede reden voor en voor ik het weet bevind ik mij in een verhitte discussie. Als ik uiteindelijk boos de trap af storm en uitgeput op de bank neerplof heb ik eindelijk mijn doel bereikt. Heerlijk, zo'n rustig avondje voor mezelf!

Bianca